VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul IV nr. 35 15 iunie - 19 iulie 2001

8 pagini 1500 lei

EDITORIAL

Mareşalul, generalul şi pigmeii

La 1 iunie, la Biserica Sfinţii Constantin şi Elena din Parohia Parcului Călăraşilor a avut loc o slujbă de pomenire în memoria mareşalului Ion Antonescu, la împlinirea a 55 de ani de la uciderea sa de către comunişti. Cu acest prilej a fost dezvelit bustul Mareşalului, în faţa bisericii pe care a ctitorit-o. În asistenţă au fost remarcaţi Corneliu Vadim Tudor, Iosif Constantin Drăgan, Ilie Ilaşcu şi generalul Mircea Chelaru. Dacă prezenţa primului, poet la curtea lui Ceauşescu, lider al unui partid naţional-comunist, în căutare de popularitate, este o ironie, Partidul Comunist cântat de Vadim a fost cel care l-a ucis pe Mareşal, iar precursorul comunismului naţional Lucreţiu Pătrăşcanu a împiedicat graţierea sa de către Rege, aceea a lui Iosif Constantin Drăgan este ambiguă, el fiind atât admiratorul Mareşalului cât şi susţinător al lui Ceauşescu. Nu se poate face nici o apropiere între mareşalul Antonescu ctitor de biserică şi Nicolae Ceauşescu, marele demolator al lăcaşurilor sfinte.

Spre deosebire de cei doi patrioţi de carton, Ilie Ilaşcu a spus în stilul său simplu şi direct că respectă în persoana Mareşalului luptătorul pentru cauza naţională, împotriva comunismului, pentru realipirea Basarabiei la patria mamă. Generalul Mircea Chelaru a participat ca enoriaş al parohiei, în haine civile, în semn de respect pentru memoria lui Ion Antonescu. Întrucât puterea actuală nu îşi permite să atace un aliat politic preţios care este Partidul România Mare, Iosif Constantin Drăgan nu are statură politică, iar Ilie Ilaşcu este eroul zilei deci pentru moment intangibil, a rămas ca generalul Mircea Chelaru să suporte acuzele «democraţilor de stânga» şi vexaţiunile foştilor comunişti reciclaţi în partid guvernamental. Ministrul Apărării Naţionale se disociază de «opiniile neconforme cu aprecierea comunităţii internaţionale asupra lui Ion Antonescu şi declară că nu va tolera nici o manifestare contrară acestei judecăţi în cadrul Armatei». Primul-ministru îi reproşează generalului Chelaru că prin prezenţa sa la slujba de pomenire nu a ţinut seama de sensibilităţile Statelor Unite şi Israelului, care îl consideră pe Ion Antonescu criminal de război.

Comuniştii care ne conduc au pus şi pun istoria românilor pe patul lui Procust, ea a fost ciuntită după reţeta sovietică de Roller, rescrisă în epoca Ceauşescu în stil naţional-comunist, iar după 1989 adaptată la «sensibilităţile» imperialismului cultural şi mediatic al Statelor Unite şi Israelului, după cum recunoaşte însuşi primul-ministru. Cu demnitatea care le lipseşte guvernanţilor noştri, generalul Mircea Chelaru i-a răspuns primului-ministru că ar fi normal să ţină seama de sensibilitatea noastră a românilor în acest caz şi nu de cea a străinilor. Reacţia puterii nu s-a lăsat aşteptată, generalul a fost «determinat» să ceară trecerea în rezervă.

De ce este urmărit şi după moartea sa mareşalul Antonescu de câştigătorii celui de-al doilea război mondial? Mareşalul nu a fost un pro-nazist, aşa cum se afirmă, ci un anglofil, adus la putere de Regele Carol al II-lea după cedările teritoriale dezastruoase din 1940. România pierduse Basarabia şi nordul Bucovinei, nordul Ardealului şi sudul Dobrogei. Mareşalul a preluat conducerea statului cu scopul mărturisit de a recupera teritoriile pierdute. Ocazia nu s-a lăsat mult aşteptată. Germania a atacat Uniunea Sovietică şi România i s-a alăturat recuperând teritoriile pierdute în est. Anglia şi Statele Unite au dus războiul şi l-au câştigat împotriva Germaniei naziste, în alianţă cu imperiul sovietic comunist. România s-a aflat în tabăra învinşilor, Mareşalul a fost condamnat la moarte de un tribunal al comuniştilor români şi executat. Dacă ura şi răzbunarea comuniştilor împotriva mareşalului Antonescu este explicabilă, aceea a democraţiilor occidentale este urmarea unei vinovăţii nemărturisite. Pentru a învinge nazismul, un regim criminal, democraţiile occidentale s-au aliat cu un alt regim criminal, comunismul sovietic. Împreună au scos în afara legii internaţionale naţional-socialismul şi au închis ochii la crimele comunismului, care le-au întrecut pe cele naziste. De mai bine de o jumătate de secol, împrejurările istorice sunt tratate cu dublă măsură în Occident. Acest mod de gândire viciat de împrejurări este profund imoral şi nu ne poate fi impus.

Pentru români, mareşalul Ion Antonescu şi-a făcut datoria faţă de neam şi ţară, a luptat pentru reîntregirea României, a fost învins şi împreună cu el noi toţi. Urmarea acestei înfrângeri a fost ocuparea comunistă a ţării noastre, impunerea dinafară a unui regim străin, antinaţional, impunere pe care democraţiile occidentale au acceptat-o şi au tolerat-o jumătate de secol. Martorul principal în procesul montat de comunişti Mareşalului, Iuliu Maniu, adversar politic al acestuia, i-a strâns mâna trecând pe lângă boxa acuzaţilor în huiduielile asistenţei comuniste, depunând şi în felul acesta mărturie despre calitatea şi caracterul omului politic Ion Antonescu. Regele Mihai, care l-a îndepărtat de la putere pe Mareşal, consideră că acesta a fost patriot şi om de bună credinţă. Este remarcabil faptul că tradiţia oamenilor de caracter din Armată nu s-a pierdut, şi în acest sens atitudinea generalului Mircea Chelaru este exemplară. Armata este, în aceste vremuri grele, instituţia simbol al naţiunii şi împreună cu Biserica sunt cele mai credibile structuri ale Statului Naţional. Pigmeii politici care ne conduc, şi care pun mai mare preţ pe părerea străinătăţii decât pe interesele ţării şi simţămintele românilor, sunt în stare de orice pentru a rămâne în graţiile marilor puteri. Intrarea în NATO pe care o dorim cu toţii nu se poate obţine prin slugarnica abandonare a istoriei şi identităţii noastre. Independent de dorinţa noastră, ea se va produce atunci când NATO va avea nevoie de România. Avem un precedent edificator în acest sens: Turcia a fost cooptată în NATO în 1949, deşi nu îndeplinea nici un criteriu de admitere, din motive conjuncturale, geostrategice. Dacă bariera pe care America încearcă să o construiască între Rusia şi Europa în Ucraina nu se va dovedi eficace, România va fi invitată în NATO. Am mai avut parte de un pigmeu politic care a semnat un tratat păgubitor nouă, cu Ucraina, ca o condiţie a intrării în NATO. Pigmeii noştri de serviciu sunt consecvenţi ca giruietele, servitoresc cu umilinţă, şi-au schimbat însă stăpânul, de la Est la Vest. Atâta timp cât naţiunea va da luptători şi oameni de caracter ca Ilie Ilaşcu şi Mircea Chelaru, putem avea încredere în viitor.

Nicolae Henegariu

O mărturie istorică
Liviu Vălenaş
Mareşalul Ion Antonescu şi frontul secret
convorbiri cu Gheorghe Barbul
Editura Vremea, Bucureşti, 2001

LIVIU VĂLENAŞ
MAREŞALUL ION ANTONESCU ŞI FRONTUL SECRET
CONVORBIRI CU GHEORGHE BARBUL

Apare de la sine înţeles că orice noi date privind una dintre cele mai controversate figuri politice din trecutul relativ recent al României, mareşalul Ion Antonescu, sunt necesare istoriografiei noastre şi, ca atare, bine venite. Gheorghe Barbul, unul dintre prea puţinii supravieţuitori ai epocii şi martor al activităţii mareşalului s-a pronunţat şi în alte rânduri în spinoasa chestiune a responsabilităţii celui care a condus destinele ţării în învolburaţii ani ai celui de-al doilea război mondial. Fiindu-i aproape în momente cheie, dacă nu chiar decisive, memorialistul şi-a păstrat în aprecierile sale raţionamentul profesional de diplomat, nu fără unda unei aplecări de simpatie, de înţelegere.

Diplomatul de carieră, cu studii juridice încheiate la Berlin în plin război, se bucura de încrederea generalului – pe atunci – Antonescu, asistându-l pe acesta în discuţiile purtate cu parteneri la cel mai înalt nivel, Hitler, Mussolini, primind misiuni de cea mai înaltă încredere – de unde şi titlul lucrării.

În decembrie 1943, mesagerul pleca la Stockholm, spre a transmite ministrului plenipotenţiar pe post, Frederic Nanu, instrucţiuni referitoare la negocierile ce tocmai începeau să se poarte cu Uniunea Sovietică pentru ieşirea din război. În martie 1944, Gheorghe Barbul este trimis la Madrid, unde, de asemenea, se iniţiaseră discuţii pe aceeaşi temă, cu ambasadorul Statelor Unite ale Americii.

Cu ce şanse s-au desfăşurat aceste tratative, duse în paralel cu cele iniţiate de liderii opoziţiei democrate din ţară, cum au evoluat către dimineaţa zilei de 22 august 1944, când Mihai Antonescu i-a cerut lui Gheorghe Barbul să-l însoţească la Ankara, într-o disperată tentativă de a opri catastrofa, toate acestea, şi în principal cauzele care au dus la eşuarea tuturor categoriilor de tratative, către actul de la 23 august 1944, fac obiectul deosebit de instructiv al lungilor dezbateri dintre Liviu Vălenaş şi Gheorghe Barbul.

Acesta, refugiat în Occident în 1947, a scris acolo mai multe studii şi eseuri pe aceeaşi temă, printre care *Memorial Antonesco - le III-ème homme de l'Axe*. În cartea recent tipărită la editura Vremea, cel intervievat pleacă de la evenimentele care au provocat abdicarea regelui Carol al II-lea, în care a jucat un anumit rol, ducând excursul politic până la arestarea mareşalului Antonescu şi căderea regimului său.

Problemele dezbătute sunt de prim ordin: a intrat România în războiul antisovietic fără nici un tratat de alianţă semnat cu Germania? Trebuia sau nu trecut Nistrul, atunci când oprirea pe linia acestuia era posibilă? De ce nu au izbutit tratativele de la Stockholm într-o perioadă în care ofertele Uniunii Sovietice erau tentante? Fiindcă mareşalul Antonescu nu avea nici un pic de încredere în cuvântul Moscovei? S-ar fi putut rezista o vreme îndelungată pe linia de apărare Focşani-Nămoloasa-Galaţi, timp în care, eventual, să se negocieze un armistiţiu convenabil?

Opinia lui Gheorghe Barbul este că linia de fortificaţii era, într-adevăr, foarte puternică şi ar fi putut rezista cu succes în cazul unei replieri ce s-ar fi produs în primăvara anului 1944, iar nu după spargerea frontului la Iaşi, când partida fusese pierdută. În mult mai delicata problemă a culpabilităţii sau exonerării de vinovăţie a mareşalului Antonescu, temă recent revenită în viaţa noastră politică, Gheorghe Barbul îşi mărturiseşte, cu luciditate, situaţia sa de a fi între ciocan şi nicovală, realizând şi paradoxala împrejurare în care mitul mareşalului a reînviat sub Ceauşescu, preluat apoi de către nostalgicii acestuia, în scopul de a lovi în imaginea regelui Mihai, a monarhiei în România.

Ca apropiat al mareşalului, Gheorghe Barbul propune sinteze care, fireşte, se pot contrazice la polul opus – de pildă, în chestiunea „antisemitismului moderat" al lui Ion Antonescu, nici o clipă considerat sub unghiul unui condamnat pentru crime de război sau vinovat de pierderea unui mare război, cu consecinţele cunoscute. Demonizând, însă, un punct de vedere fără a-i da ascultare comitem o eroare. Tocmai de aceea, mărturiile ultimului actant al unei epoci ne interesează ca atare – şi cu atât mai mult cu cât ele produc probe. Acestea se adaugă unui dosar care va mai spori, cu siguranţă, pe măsură ce ingerinţa politicului se va face mai simţită – vezi împrejurarea dezvelirii recente a unui bust al mareşalului, în prezenţa unui general de armată. Şi a unor reacţii depăşind graniţele ţării.

Barbu Cioculescu

Un roman de excepţie
Majgull Axelsson
Vrăjitoare de aprilie
traducere din limba suedeză de Monica Bunu
Editura Vremea, Bucureşti, 2001

În rândul puţinelor tălmăciri din literatura suedeză contemporană, temeinic situată în elita literaturilor europene, romanul unei tot mai reputate prozatoare din zilele noastre, Majgull Axelsson, dăruieşte dubla noutate a reflectării cititorului într-o lume concretă, însă necunoscută lui, ataşată prin veridicitate, şi o alta, de fantastic şi magic, în paliere ce se ating, iar în punctele de vârf, se confundă.

Secretul ar consta în fuziunea celui mai net realism, dimpreună cu notele de naturalism cu care literatura de pretutindeni, de altminteri, ne-a obişnuit şi tonul tainicelor revelaţii ale misterului existenţial – la un loc un recital stilistic de clasă şi o probă de foc pentru traducător. Tema însăşi, ca din domeniul unei *saga*, destinul a patru femei, urmărit din copilărie, dintre care trei surori prin adopţie, se construieşte pe viaţa de zi cu zi, a fiecăreia dintre ele: Christina cea muncitoare şi devotată datoriei, Margareta, tumultuoasă până la a renunţa la studiul arheologiei, pentru care părea destinată, spre a trece în domeniul fizicii, implicit al unei alte cunoaşteri, Birgitta, cea din copilărie revoltată, gustându-şi autodestrucţia, ca o conştiinţă rea a celorlalte două, şi Desirée, născută cu un handicap neiertător ce i-a răpit putinţa mişcării şi chiar graiul.

Firi dezvăluite în crudă lumină cititorului, mai puţin a medicului Hubertsson, *deus ex machina* al naraţiunii, învederând masculinitatea enigmatică, rebarbativă exhibiţiei.

Paradoxal, întoarceri în timp duc înainte acţiunea, către ultimul punct de cunoaştere rămas ascuns surorilor valide – acela al surorii lor infirme, pe când tocmai fiinţa supusă torturii imobilităţii ştie de ele, le bântuie chiar, le trimite mesaje, ca una care dispune de capacitatea paranormală a părăsirii trupului, a cutreierării prin spaţii.

O legendă a locului, a benandanţilor, mărşăluind la începutul fiecărui anotimp, ca mesageri ai vieţii de dincolo, amplifică starea magică într-o localitate precum Vadstena, paşnic burgheză, încărcând de miraj acele tărâmuri de gheaţă şi ape limpezi, unde primăvara izbucneşte cutropitor, tensionând firea omului din Nord, supusă introspecţiei pentru că ispitită de plăsmuiri şi prin urmare cu reacţii şi răbufniri de o altă profunzime decât a omului de la miazăzi, solar şi descătuşat.

Saga eroicei Desirée – cumpănită după modelul acelui savant paralitic care, în ultima fază a maladiei, îşi dicta lucrările prin mişcări ale pleoapelor, opune omeneştilor deplasări în al căror cadru se produce eroziunea timpului şi oxidarea spaţiului, soluţia unică rămasă, a miracolului: „În schimb, eu sunt în stare să mă aflu unde nu sunt. Exact ca electronul, înainte de a face saltul cuantic."

Nu e singura parte de mister şi poezie a cărţii, unde teza cuplului format din copilul malformat şi geamănul sănătos, întotdeauna de acelaşi sex, duce mai departe o anumită latură ezoterică, precumpănitor necesară într-o story a transcenderii amănuntului realist.

Pentru a înţelege cumulul de dificultăţi pe care le-a avut de învins traducătoarea romanului, Monica Bunu, iată un pasaj al înfruntării dintre surori, mereu în conflict: „Birgitta nu poate însă opri avalanşa de cuvinte care se îngrămădesc şi se înghiontesc la gura ei, o fac să se chinuiască cu pachetul de ţigări care parcă s-a transformat în fortăreaţă impenetrabilă. Rupe şi smuceşte de hârtia transparentă, dar nu-i merge, nici măcar nu-i în stare să deschidă un pachet de ţigări mai nou. Mâinile îi tremură prea mult, iar gura refuză să tacă.

—Vrăjitoare. Viperă. Jargadea. Scroafă. Scârbă. Alconaut. Pilangioaică. Hoanghină pocită. Prădătoare. Escroacă. Caz social. Cerşetoare. Matracucă. Hoaţă. Infractoare. Ciumată. Mincinoasă! Mincinoasă! Mincinoasă!

—Taci odată! N-ai de gând să taci? Iar Birgita tace, se sprijină de scaun, închizând ochii. Cuvintele au părăsit-o. Nu-i mai tremură mâinile. În sfârşit a ajuns la adevăr."

În fapt, se autoportretizase...

Acea particularitate a omului din Septentrion de a se adânci în imperiul tăcerii sau de a se dezlănţui irezistibil, de a contempla static sau de a acţiona fulgerător, de a recepta, tot astfel, spectacolul lumii succesiv prin optica unei vaste singurătăţi, cât şi prin aceea a unei foiei purtând gândul spre panoramele lui Bruegel sau Hyeronimus Bosch s-a putut oglindi într-un roman modern cum este *Vrăjitoare de aprilie* prin intermediul fastului element care este inefabilul.

Barbu Cioculescu

Eminescu cenzurat pentru c-a fost publicat

La Târgul de carte Bookarest de curând încheiat, câtiva «intelectuali subţiri» s-au arătat şocaţi şi au reacţionat într-un mod neaşteptat la o ştire a agenţiei France Presse. Agenţia transmitea de la Bucureşti că la târg se vindea cartea de căpătâi a naţional-socialismului, Mein Kampf. Intelectualii în cauză, care de zece ani se opun ideii de cenzură şi militează pentru dreptul la opinie şi la difuzarea ei neîngrădită, şi-au schimbat cu 180⁰ opinia în această materie, cerând autorităţilor să stopeze difuzarea cărţilor naziste, fasciste şi antisemite, cu alte cuvinte să introducă mult hulita cenzură. S-a aflat cu acest prilej că la Parchet a fost depusă o plângere penală a Comunităţii Evreilor din România împotriva unor edituri ce au publicat şi difuzat cărţi naţionaliste, fasciste şi antisemite. Şi, aici vine surpriza, printre aceste cărţi reclamate se află şi o carte cuprinzând articole politice de Mihai Eminescu.

De curând premierul de serviciu la putere Adrian Năstase ne-a sfătuit să ţinem seama de sensibilitatea Statelor Unite şi ale Israelului dacă vrem să intrăm în NATO. După Comunitatea Evreilor din România, ar trebui să introducem cenzura şi asupra operei lui Mihai Eminescu pentru a-i menaja sensibilităţile.

Comunitatea evreilor ar trebui să ştie că ceea ce ea cere în România e de negândit să fie cerut în Statele Unite unde opiniile, chiar antisemite, circulă liber şi sunt difuzate fără opreligti. Şi ar mai fi ceva de lămurit. Nu crede Comunitatea Evreilor că ar trebui să ţină seama şi de sensibilitatea românilor faţă de poetul lor naţional a cărui cenzurare nu le-ar face plăcere? Aceeaşi întrebare li se poate pune «intelectualilor subţiri» care au luat-o razna cu protestele împotriva antisemitismului şi pledoaria pentru introducerea cenzurii.

Corneliu Tomescu

• **Un nou matrapazlâc** iese la iveală. De curând s-a declanşat o anchetă la Ministerul Apărării Naţionale cu privire la un schimb de terenuri care s-a făcut în 1997 între MApN, ministru Victor Babiuc, şi unul dintre noii îmbogăţiţi pe căi greu de aflat George Becali. Acesta a cedat un teren la Ştefăneşti Argeş contra unui teren situat în zona de lux Băneasa. Pierderile MApN ca urmare a acestei tranzacţii au fost evaluate la peste zece milioane dolari.

• **Viorel Cataramă** din nou în cercetare penală. Procurorii de pe lângă Curtea Supremă au început audierea lui Viorel Cataramă în cazul SAFI Invest, societatea de administrare a Fondului Mutual al Oamenilor de Afaceri şi au dispus efectuarea unei expertize financiare pentru perioada martie-decembrie 1996, pentru a se stabili dacă fondul a fost prejudiciat. Parchetul a infirmat soluţia dată în 1996, de neîncepere a urmăririi penale, la acea dată Viorel Cataramă având imunitate parlamentară. Ancheta în curs se referă la comiterea infracţiunilor de folosire cu rea credinţă a creditului societăţii şi înşelăciune în convenţii, care au prejudiciat investitorii. Sperăm să urmeze o anchetă la cataramă.

• **Conducerea societăţii Cerealcom Tulcea** a sustras în urmă cu şase luni de la rezervele de stat 2.300 tone de grâu pe care l-a vândut ilegal unor firme din judeţele Tulcea şi Constanţa. Cercetările Parchetului Tulcea bat pasul pe loc şi astăzi. Dar, ce să vezi, acelaşi Cerealcom Tulcea cere şi primeşte deunăzi de la guvern aprobarea pentru scoaterea a încă 200 tone de grâu din rezerva de stat. La Tulcea ulciorul merge de mai multe ori la apă.

• **Cum a fugit din ţară** Shimon Naor, traficantul de arme arestat, eliberat, aflat în proces penal şi sub interdicţie de a pleca din ţară, aflăm din Evenimentul Zilei din 24 mai. Fuga a fost organizată de colonelul de Securitate Ene Zaharia, fost director la Lukoil, decedat la scurt timp după fuga lui Naor. Trecerea peste graniţă în Ucraina a fost executată de grupul lui Gorun, cap al lumii interlope din Vâlcea.

• **Cochinescu reapare.** Fostul procuror general din prima perioadă Iliescu a fost numit de curând judecător la Curtea Constituţională. El s-a distins în trecut prin reprimarea manifestaţiei din Piaţa Universităţii şi prin arestările abuzive din timpul mineriadei din iunie 1990 şi de asemenea prin declanşarea abuzivă a recursurilor în anulare împotriva hotărârilor de restituire a caselor naţionalizate. S-a găsit omul potrivit să ne aplice Constituţia, aşa cum spunea nemuritorul Pristanda.

• **O nouă inginerie financiară** a lui Sorin Ovidiu Vântu. Nouă pentru că aflăm acum. Iată un scurt istoric al «afacerii». La sfârşitul anului 1999 familia camerunezului Noupadja îi vinde lui S.O. Vântu 970 mii de acţiuni ale societăţii de asigurare METROPOL la valoarea de un leu acţiunea. După mai puţin de un an, acelaşi S.O. Vântu revinde familiei Noupadja acelaşi număr de acţiuni (970 mii) pentru suma, de data aceasta, de 24 miliarde lei. Profitul realizat este de 23,9 miliarde lei, la un capital de un milion lei. Ce se ascunde în spatele acestei tranzacţii este cu certitudine o escrocherie, mai elegant spus o inginerie financiară.

• **Artiştii plastici** se mănâncă între ei. Maestrul Ion Irimescu se plângea într-o scrisoare adresată preşedintelui Uniunii Artiştilor Plastici Alexandru Ghilduş, că sculptorul Florin Codre a intrat cu forţa în atelierul său din strada Pangrati. Cel care a intrat prin efracţie în atelierul ce nu-i aparţine, Florin Codre, se apără spunând că nu are nevoie de acceptul maestrului Irimescu pentru a-i confisca atelierul. Dar chestiunea mai are şi o faţetă politică, Florin Codre a candidat la ultimele alegeri pe listele Alianţei Naţionale şi, ca atare, dosarul lui a fost cercetat de CNSAS care a stabilit că buclucaşul candidat a colaborat cu Securitatea dar activitatea lui nu poate fi argumentată, prin documentele aflate în dosar, ca fiind de poliţie politică. Uite că spărgătorul de atelier Codre a învăţat ceva de la Securitate.

• **Directorul SRI Radu Timofte** a declarat că există unele personalităţi politice cărora le-au fost fabricate documente false în SRI dar numele lor nu vor fi date publicităţii, «nu vreau să ştie nici ei lucrul ăsta. Ar fi un nou scandal şi nu vreau. Nu cred că mai merită să mai dăm numele lor. Probabil că voi vorbi cu fiecare în parte. Aşa consider eu». Halal transparenţă.

• **Blocul Naţional Sindical** nu se dă în lături de la îmbogăţire, cu sau fără justă cauză. Astfel, printr-o tranzacţie cu Banca Dacia Felix preluată de grupul Fredie Robinson – Liviu Mandler, capătă pe de-a moaca 4% din acţiunile BDF precum şi un fotoliu în Consiliul de Administraţie rezervat desigur liderului Matei Brătianu, contra deschiderii unui fond de pensii, de asigurări sociale şi de sănătate, a recrutării de clienţi precum şi a punerii la dispoziţia BDF a băncii de date a sindicatului. Aşa ajung liderii sindicali capitalişti de nădejde.

• **Amnistie pentru toţi** cei care au participat la mişcările sociale ce au avut loc de la Revoluţia din decembrie 1989, au cerut în Comisia juridică a Senatului Antonie Iorgovan, Adrian Păunescu, Ion Predescu şi alţii asemenea lor. Propunerea a fost apreciată în mod diferit de societatea civilă, opoziţia parlamentară şi moderaţii din PDSR. Pe înţelesul marelui public, amnistia ar însemna uitarea sau inocentarea teroriştilor din '89, a agresorilor din Piaţa Universităţii, a generalilor Stănculescu şi Chiţac şi alţii asemenea lor, a lui Miron Cosma şi a bătăuşilor din mineriade, şi bineînţeles a torţionarilor şi ucigaşilor vechiului regim.

Fireşte, Ion Ilici Iliescu s-a arătat încântat de această propunere, fiind şi el unul care ar sta după gratii dacă vinovăţiile tuturor ar fi cercetate penal.

• **Ilie Ilaşcu a fost iradiat.** Acesta rezultă din examenul medical ce i s-a făcut la Spitalul Militar din Bucureşti. «Testele arată că nivelul radiaţiilor din corpul meu este peste media normală. Nu ştiu încă în ce împrejurări s-a produs iradierea, dar s-a presupus că totul s-a întâmplat în perioada în care am fost întemniţat la Tiraspol». După ajutorul frăţesc al popoarelor sovietice faţă de români, acum un gest prietenesc al ruşilor pentru românul Ilaşcu.

• **Carnetul de maghiar** pe care guvernul de la Budapesta vrea să-l distribuie ungurilor din vecinătatea apropiată, în special din Transilvania, ridică o serie de probleme. Atâta vreme cât primul ministru al Ungariei prognozează că în următorii ani Ungaria va avea nevoie de trei până la patru milioane de noi braţe de muncă, acestea nu vor proveni din Pakistan sau alte ţări din lumea a treia ci vor fi aduse din vecinătatea apropiată şi vor fi în cea mai mare parte maghiari.

Va fi un prilej pentru familiile mixte să se declare maghiare şi poate şi pentru vajnicii transilvăneni ai lui Sabin Gherman. Singura modalitate de a-i menţine în România pe potenţialii emigranţi este o rapidă dezvoltare a economiei care să apropie salariul mediu de cel al ţărilor grupului de la Vişegrad. O altă problemă este cea a Fundaţiei Gojdu care revine de drept românilor din fosta Austro-Ungarie, o mare avere pe care statul maghiar refuză să o retrocedeze şi o foloseşte pentru programele de susţinere a maghiarimii de peste hotare. Cu banii luaţi românilor, statul maghiar îşi sprijină concetăţenii din afară, iar guvernul României tace.

FID

Continuăm publicarea, începută în numărul precedent, a stenogramei şedinţei de guvern din ziua de 16 iunie 1990, reprodusă după ziarul România liberă din 13 februarie 2001.

Stenograma
şedinţei de guvern din ziua de 16 iunie 1990

Urmare din numărul anterior

Domnul Petre Roman: Eu cred că în ceea ce a spus domnul ministru al apărării, slăbiciunea guvernului şi a conducerii...

Domnul Stănculescu: Şi a armatei.

Domnul Petre Roman: V-aţi inclus, nu?

Domnul Stănculescu: Sigur că da.

Domnul Petre Roman: Din păcate asta este... Iar al doilea lucru, dialogul, evident că este vorba de dialogul cu cei care reprezintă opinia publică, intelectualitatea, studenţii, în nici un caz cu cei care au încercat să ne lichideze. Nu?

Domnul Stănculescu: Dialogul cu cei care sunt nelămuriţi acum asupra unor lucruri.

Domnul Huidu: Domnule prim-ministru, aş vrea să spun în legătură cu poziţia Ministerului Minelor în această problemă. Dumneavoastră cunoaşteţi că suntem patru persoane în conducere: domnul Dicu, care este plecat în Suedia, iar în această perioadă conducerea a fost asigurată de subsemnatul, Soare Costică, care răspunde de minereuri, eu răspund de lignit şi cărbune brun, şi domnul Burlec, care răspunde de Valea Jiului. Dintre cei trei, numai domnul Burlec a cunoscut această acţiune, noi ceilalţi doi am fost marginalizaţi în acţiunea respectivă şi în momentul când am cunoscut-o am făcut tot posibilul ca să stopăm venirea în Bucureşti a minerilor, pentru că vroiau să vină din toată ţara.

Vreau să vă informez că toată această acţiune s-a făcut prin intermediul sindicatelor. Şi pentru că în conducerea sindicatelor nu sunt oameni cu suficientă experienţă, care să organizeze şi să conducă asemenea acţiuni, de aceea s-au produs o serie de incidente, care pun o pată asupra acestui detaşament mare de oameni ai muncii, serios. Şi trebuie să spun că-mi pare foarte rău şi aş dori să se includă în comunicat că Ministerul Minelor îşi cere scuze faţă de populaţia Capitalei, faţă de acel număr de persoane care au fost molestate şi sunt nevinovate.

De asemenea, să reţineţi că nu suntem de acord să mai rămână nici un fel de miner în Bucureşti, acei care au fost reţinuţi la unitatea militară, punctul meu de vedere este ca să părăsească imediat Capitala, să se ducă la locurile lor de muncă.

Domnul Petre Roman: Bine, sunt puţini faţă de cei care au fost.

Domnul Huidu: Sunt puţini, din cei circa 10.000 de oameni care au fost, mai sunt aproximativ 950, din câte informaţii am eu acum.

Domnul Petre Roman: 15.000 au fost.

Domnul Huidu: Rugămintea deci ca în acest comunicat dacă doriţi să fie al Guvernului sau al ministerului, eu aş zice ca să fie al nostru.

Domnul Petre Roman: Nu, partea la care v-aţi referit dumneavoastră în legătură cu minerii trebuie să o faceţi dumneavoastră, noi facem o chestiune generală.

Totuşi, am informat Guvernul ca să se ştie cel puţin poziţia noastră la ora actuală, pentru că am fost puşi în faţa unor fapte şi unor acţiuni fără să ştim, de pildă, s-a devastat sediul Comisiei Naţionale pentru Protecţia Muncii. Am fost chemat acolo să văd. Au venit la mine persoane care au fost molestate şi au venit să le ascult şi să văd şi am fost vrând-nevrând implicat într-o serie de probleme care le-am cunoscut ca efecte şi am acţionat imediat ca să... pe cât posibil să luăm legătura cu liderii sindicali şi cu oamenii şi să-i potolim, să nu facem o răzmeriţă în Capitală. Şi pe viitor rugămintea noastră...

Domnul Pintelie: Noi trebuie să vedem dacă suntem de acord cu venirea minerilor sau nu.

Domnul G. Voican: Totuşi au dat dovadă de spirit de corp.

Domnul Huidu: Au dat dovadă, dar totuşi au fost persoane care au fost molestate, nevinovate.

Domnul Petre Roman: Poziţia noastră este clară, noi trebuie să ne delimităm de excesele care au apărut, să considerăm că nu aceasta este calea prin care se restabileşte ordinea, venirea minerilor în Capitală a avut efecte...

Domnul Burada: Dacă eram daţi peste cap, ce se întâmpla?

Domnul Petre Roman: Tocmai.

Domnul Voican: A fost o solidaritate.

Domnul Petre Roman: E greu de spus domnule ministru, e greu de crezut că aceşti mineri, care, în ansamblu s-au comportat foarte unitar, ar fi răspuns la chemările dumneavoastră. Nu mă îndoiesc. Din partea noastră a fost foarte clar, noi le-am spus că ei n-au de făcut decât un singur lucru, dacă tot au venit, exod, asta este expresia pe care am folosit-o, deci dacă erau în situaţia de a avea, era singura modalitate, ei aveau imaginea din Piaţa Universităţii, să meargă în Piaţa Universităţii şi să stea acolo, fără să facă absolut nimic. Asta a fost ceea ce le-am cerut noi.

Domnul Pintelie: Din cuvântarea domnului Ion Iliescu am înţeles şi noi acest lucru. Mi s-a spus că emisiunea când a fost reluată se transmitea că a căzut guvernul.

Domnul Huidu: Ascultaţi-mă şi pe mine. Această forţă care este foarte bine organizată şi disciplinată poate să fie folosită în asemenea situaţii, când este pus în pericol guvernul sau preşedintele. Putea să fie folosită în atare situaţii pentru că se apărau instituţiile de drept, democraţia, dar în această situaţie a ieşit acum totul invers şi acum se dă vina pe mineri şi în faţa lumii noi suntem.

Domnul Voican: Staţi puţin, dar este exagerarea unor... probabilistic, la 15.000 de oameni sigur că s-au generat câteva sute de incidente dar ele nu sunt semnificative.

Domnul Huidu: Am văzut şi noi, au fost şi provocări.

Domnul Voican: Vă închipuiţi ce ar fi fost dacă 15.000 de oameni băteau pe toată lumea, nu?

Domnul Cheşa: Am fost şi noi pe stradă şi am văzut, totuşi au fost civilizaţi. Nu este adevărat ce se spune că peste tot au molestat. Să ştiţi că şi pe mine m-au oprit şi te întrebau cine eşti şi vorbeau cu tine civilizat şi dacă le spuneai, nici nu le-am spus cine sunt, le-am arătat documentul că mă duc în cutare loc, nu mi-au zis absolut nimic. Îţi desfăceau bagajul şi te verificau şi gata Ce e rău în treaba asta?

Domnul Petre Roman: E bine, ca noi, domnule ministru, vă rog să... că întârziem prea mult cu această chestie. Mie mi se pare că este frumos din partea dumneavoastră, din partea Ministerului Minelor, ca în numele minerilor să vă cereţi scuze pentru acele persoane care au fost molestate, care n-au avut nici un fel de amestec în evenimentele violente anterioare şi cred că este foarte bine. Dacă este evident că intenţia minerilor nu a fost acea de a...

Domnul Vătăşescu: Şi se dă vina pe ei.

Domnul Petre Roman: Dă-mi voie să citesc această schiţă de comunicat şi după aceea, e mai util în fond. Nu mă aşteptam să fie gata, comunicatul este următorul (se citeşte proiectul de comunicat).

Domnul Celac: Aş avea o propunere la început, întrunit în plen în ziua de 16 iunie, Guvernul...

Domnul Petre Roman: Da, partea de exprimare o mai schimbăm că nu e chiar cea mai fericită. Deci asta e, Guvernul e corect, trebuie. Guvernul întrunit în plen în după-amiaza zilei de 16, da? A analizat în profunzime sau a examinat din nou derularea evenimentelor... din zilele de 13-15 iunie. A examinat şi evaluat...

Domnul Surdu: Domnule prim-ministru, aţi spus înainte de a citi asta, în informarea pe care aţi prezentat-o, care au fost motivele pentru care s-a organizat acţiunea asta extremistă? Au fost nişte întâlniri şi au fost nişte ameninţări din partea...

Domnul Petre Roman: A, să prezentăm cronologia anterioară...

Domnul Cheşa: Ar trebui mult mai detaliată partea aceasta de început.

Domnul Petre Roman: Dar ştiţi că prezentarea asta parcă am mai făcut-o noi într-un comunicat.

Domnul Cheşa: Chiar dacă s-a făcut, tot e bine.

Domnul Voican: Despre dialog, pătrundere în Guvern, ultimatum...

Domnul Petre Roman: De acord, aveţi dreptate...

Domnul Baltac: În sfârşit, se vorbeşte

Continuare în pagina 5

Implicaţi în discuţii

Petre Roman – prim-ministru
Doru Viorel Ursu – tocmai fusese numit ministru de interne
Mihai Şora – ministrul Învăţământului
Alexandru Mărgăritescu – ministru adjunct la Ministerul Comerţului Exterior
Anton Vătăşescu – viceprim-ministru
Gelu Voican Voiculescu – viceprim-ministru
Adrian Georgescu – ministrul Energiei Electrice
Victor Athanasie Stănculescu – ministrul Apărării
Huidu – ministrul Minelor
Ştefan Pintelie – ministrul Poştelor
Corneliu Burada – ministrul Transporturilor
Ion Cheşa – ministrul Industriei Metalurgice
Sergiu Celac – ministrul Afacerilor Externe
Surdu Soreanu Raul Victor – ministru adjunct al Agriculturii şi Alimentaţiei
Vasile Baltac – adjunct al ministrului Industriei Electrotehnice
Ioan Păţan – ministrul Finanţelor
Ioan Folea – ministru al Geodeziei
Victor Murea – ministrul Petrolului
Gheorghe Caranfil – ministrul Industriei Chimice
Teofil Pop – ministrul Justiţiei
Mircea Angelescu – ministrul Sportului

Urmare din pagina 4

despre violențele din 13-14 iunie, v-aș propune de ziua de 13 și noaptea de 13-14 iunie, atât.

Domnul Vătășescu: Știu, e o confuzie dacă punem 13-14 iunie înseamnă că...

Domnul Pățan: Minerii dimineața au venit și au scos din acele ganguri pe toți derbedeii ăștia, i-au luat și i-au predat la poliție. Că s-au refugiat toți. Eu i-am văzut că am stat toată noaptea în minister. Erau băieții ăștia de la poliție care erau de pază și mergeau din oră în oră și îmi spuneau ce se întâmplă. I-au scos de acolo, ei i-au arătat, aicea sunt, n-a avut nimeni curajul să intre la ei, că toți erau înarmați. Minerii s-au dus și i-au scos din ganguri de la Cinematograful Doina.

Nu putem să băgăm în aceeași oală oamenii aceștia cu ceea ce s-a întâmplat în 13. Ar fi o greșeală neiertată.

Domnul Pintelie: Domnule prim-ministru, problemele vis a vis de excese trebuie absolut scoase. Problemele legate de așa-zisele pretinse excese trebuie scoase. Cine a participat, cine a fost în București cunoaște foarte bine și trebuie delimitate excesele de cauze. Cauzele noi le analizăm și cerem scuze pentru excese. Nu există noțiunea de excese, era o reacție firească a populației și toată vina și nu insistați asupra neglijențelor forțelor de ordine. Pentru că ei s-au erijat în aceste forțe, era o chestie firească, o reacție normală a unui popor vis a vis...

Domnul Petre Roman: Nu, dar este de spus asta, că reacția populară a fost promptă și binevenită. Am disociat lucrurile, am spus, de asemenea, cercetarea actelor de molestare manifestate în zilele următoare. Asta trebuie.

Domnul Folea: Domnule prim-ministru, există niște cazuri publice din care să rezulte că minerii au bătut oameni din senin fără să fie ei provocați sau agresați.

Domnul Petre Roman: Există, domnule, există.

Domnul Criveanu: Dar n-au fost publicate.

Domnul Petre Roman: Au fost publicate, domnu' Criveanu, au fost publicate, dar, mă rog, depinde cum le iei. De exemplu, a fost publicat cazul lui Munteanu. Acum dacă Munteanu, îl includem în categoria neprihăniților, ne-am aranjat.

Domnul Criveanu: Dacă așteptăm să publice ăia din străinătate, o vor publica într-un fel.

Domnul Petre Roman: Au publicat deja, masiv...

Domnul Ursu: Știu că astăzi, în Timișoara s-a pregătit scenariul din București. Asta este problema la care vreau să ajung cât mai repede, ca să fiu bine informat. O noapte întreagă, e adevărat, de oameni care ne vor binele, am fost plimbați de colo-colo, până astăzi la 16, când ultimul om binevoitor m-a anunțat despre incidentul țiganilor din Ferentari, pe care noi îl aveam sub control de aseară de la 19, dar a trebuit să vă sune pe dumneavoastră, pe domnul președinte, ca să orienteze mișcările noastre pe care le aveam sub control și aceasta a demonstrat modul rapid în care, cu armata, cu unitățile speciale, am reușit să controlăm situația.

Dar altceva este mai trist. Dumneavoastră știți că de azi dimineață sunt cel puțin trei variante ale subordonării trupelor de pază și ordine de la Ministerul de Interne, această Jandarmerie eu nici acum nu știu cui aparține și în a cui subordine e?!

Domnul Petre Roman: Ministerului de Interne.

Domnul Ursu. Este ultima variantă?

Domnul Petre Roman: Sigur.

Domnul Ursu: Și s-a ajuns la asta, dar au trecut 24 de ore. Am 8 elicoptere care ar fi putut să acționeze cu echipaje instruite special pentru acțiuni în localități, dar nu s-a putut. Îmi pun problema.

Domnul Petre Roman: Actualele trupe de pază și ordine nu sunt trupe de șoc, orice am vrea noi, sunt bieți recruți.

Domnul Ursu: Dar nu sunt probleme în legătură cu modul în care am acționat noi.

Domnul Surdu: Vă rog să nu vă supărați. În primul punct al acestei declarații ar trebui să se spună că au fost oameni care au venit și au amenințat, vreau să știu care sunt...

Domnul Petre Roman: E cronologia pe care am făcut-o eu.

Domnul Surdu: Și partea de intervenție a noastră, a intelectualilor, pentru că mă consider și eu intelectual ca și alții, a fost perioada de lămurire politică până la alegeri. Poporul a ales. Deocamdată ăsta este alesul nostru și ăsta îl apărăm. După aceea dialogul și alte care or mai fi le-om mai vedea noi până încep alte alegeri.

În momentul de față, orice atac împotriva acestui președinte de maniera în care s-au organizat ele înseamnă că sunt acțiuni de lovitură de stat. Și dumneavoastră ne-ați spus aici câteva fraze, care trebuie să apară clar în această declarație.

Vă rog frumos să fiți de acord să ne răspundeți și nouă dacă puteți, dacă nu altcineva, cum este posibil, dacă noi toți care suntem civili în ministerele noastre am fi putut să fim incendiați... Vă spun eu, nu intra nici unul, că dacă intra la noi, în Ministerul Agriculturii, nu intra nici unul cu – toate sticlele lor incendiare. Cum e posibil ca poliția înarmată până în dinți să lase să ia foc singura noastră mărturie de toate atrocitățile care au fost în perioada de 40 de ani pe benzi și casete? Cum e posibil?

Punctul 3, oare nu e momentul ca alături de amărâții ăștia, până s-or organiza jandarmii și toate celelalte, să ne organizăm noi cum ne-am mai organizat pe la întreprinderi? Că ăștia or să dea foc la uzine, nu se opresc, treburile nu o să se oprească aici. O să dea foc la stațiile de frig și atâta ne trebuie, avem peste 40.000 tone de carne. Dacă distruge trei stații de frig în București și am împuțit carnea în trei zile. Ce vreți o acțiune mai superbă de atac împotriva revoluției? Trebuie apărate obiectivele, trebuie luate măsuri. Ușurel, ușurel...

Domnul Petre Roman: De asta există trupele de pază și ordine, ele apărau obiectivele.

Domnul Surdu: Domnule prim-ministru, dar nu credeți că ar trebui să ne organizăm noi în întreprinderi, cu muncitori...

Domnul Petre Roman: Este o chestiune care are dublu tăiș, această preocupare riscă să dezorganizeze producția, mersul economiei. Mai degrabă este – cred eu – necesar să întărim rapid forțele de pază și ordine.

Domnul Victor Murea: În primul rând, trebuia făcut așa cum ziceți dumneavoastră și, în al doilea rând, măsuri drastice cu cei care au fost prinși. Dacă nu se iau măsuri, care să fie popularizate, tot efortul este zadarnic.

Domnul Petre Roman: Eu cred că până la urmă există în toate întreprinderile o formă de pază și rog ca aceea să fie luată ca atare, să știm dacă contăm pe acești oameni sau îi plătim degeaba. Eu cred că fiecare întreprindere trebuie să facă treaba aceasta de sine stătător.

Domnul Ioan Folea: Forma de pază există, dar este ineficientă.

Domnul Petre Roman: Nu ne putem mulțumi cu această afirmație, domnule ministru. Dacă tot îi zicem pază, să aibă capacitatea de informare rapidă, de intervenție într-un fel.

Domnul Stelian Pintelie: Nu există o forță foarte bine organizată în România. În orice caz, ceea ce există își concentrează tot efortul către Guvern, către clădirile importante din Capitală, nu în altă parte și nu s-a trecut încă la un val de sabotaj în economie.

Domnul Petre Roman: Ca să facă un asemenea val ar trebui să dispună de o implementare în mase, ceea ca îmi permite să am convingerea că nu există.

Domnul Gelu Voican: Au recurs la oameni de nimic, la scursori.

Domnul Petre Roman: Au recurs la ce? La cele mai declasate elemente ale societății.

În afară de instituțiile care sunt deja sub pază vedem care mai sunt de pus sub pază.

Domnul Doru Ursu: Sunt obiectivele pe care le menținem, le cunoaștem.

Domnul Adrian Georgescu: Eu am cerut ieri domnului ministru Chițac un sprijin pentru apărarea Dispecerului Energetic Național, dar nu s-a acționat cu nimic.

Domnul Gheorghe Caranfil: Personal, consider că explicația care s-a dat în legătură cu întârzierea intervenției armatei este insuficientă și pentru noi, și pentru exterior. Eu aș ruga ca această chestiune să fie extinsă; lipsa de coordonare informațională nu ține nici pentru noi și nici pentru ceilalți.

Domnul Petre Roman: Din discuțiile pe care le-am avut noi, a rezultat o anumită ezitare în luarea unor măsuri hotărâte de intervenție rapidă de către armată.

Domnul Gheorghe Caranfil: Domnule prim-ministru, este o chestiune de interpretare, dar nu eu sunt care trebuie să interpreteze.

Domnul Petre Roman: Ar fi foarte delicat să facem incriminări.

Domnul Gheorghe Caranfil: Cu cât o facem mai târziu cu atât este mai dificil de combătut niște lucruri și niște opinii care se creează.

Domnul Petre Roman: Este bine să arătăm în comunicat că armata trebuie să răspundă mai prompt la orice fel de solicitări care au cadrul legal asigurat. Noi vom spune așa: „În acest caz limită, președintele țării și Guvernul au cerut intervenția hotărâtă a armatei pentru blocarea escaladării"; în continuare se vorbește de reacția populară. Trebuie spus că s-au înregistrat ezitări, ale căror cauze se cer elucidate.

Domnul Victor Surdu: În Parlamentul nou ales, Adunarea populară și Senatul trebuie să fie primii care să ia atitudine, și nu Guvernul. În mod normal, este firesc că acest Parlament și Adunarea populară să spună punctul de vedere cu privire la probleme de viață și de moarte ale poporului.

Domnul Petre Roman: El nu era încă constituit. Am putea adopta următoarea formulare: „S-au înregistrat unele ezitări în intrarea în acțiune cu rapiditate a forțelor militare, care dovedesc carențe în exercitarea comenzii militare". Știți care au acționat bine? Trupele de parașutiști. În clipa în care au fost alertate, au acționat impecabil, au acționat fără greșeală.

Domnul Stelian Pintelie: O alarmare o cadrelor care nu erau în unități a început după orele 20.00.

Domnul Petre Roman: Unele unități militare au intrat în acțiune – vezi trupele de parașutiști (Boteni, Caracal), altele nu.

Domnul Gheorghe Caranfil: Domnule prim-ministru, noi avem o lege care prevede apărarea instituțiilor de stat în țară și străinătate, care nu a fost abrogată. Este vorba de utilizarea armelor de foc în apărarea instituțiilor de stat. De ce nu s-a folosit arma de foc la Poliția Capitalei și la Ministerul de Interne? Pentru că sunt întrebări care mi s-au pus mie de străini în aceste două zile!

Domnul Petre Roman: La Ministerul de Interne am fost confruntați cu situații în care cadre de conducere nu au avut această decizie. Dacă, de exemplu, la Poliția Capitalei, în momentul în care au apărut primii, s-ar fi tras, conform celor mai elementare norme din orice democrație puternică, nu se întâmpla ce s-a întâmplat. Am avut de-a face cu un fel de încălcare a legilor și de slăbiciune extraordinară. Armata a fost la un moment dat înarmată, a primit și muniție de război și ar fi făcut uz de arme dacă în momentul când ea a intervenit ar fi fost cazul.

Domnul Victor Stănculescu: Aș vrea să apreciez că la incidentul de ieri din Piața Rahovei, poliția militară a tras foc în aer și a împrăștiat grupul de optzeci și ceva de țigani care au atacat cu pietre.

Domnul Doru Ursu: Cei care au tras în aer nu a fost poliția militară, ei ne-au ajutat.

Domnul Adrian Georgescu: Am auzit și alte reacții. De exemplu, se spune că „dacă erau bine instruiți, nu trăgeau atâtea focuri de armă!"

Domnul Teofil Pop: Mai întâi, aș vrea să răspund domnului Surdu. Problema discutată aici este problema Guvernului, nu a Parlamentului, pentru că toate aceste chestiuni sunt ale organului suprem al administrației de stat, nu ale organului legislativ; Guvernul are în competență și Ministerul de Interne, și Ministerul Apărării Naționale și astfel de probleme nu au ce căuta în Parlament, bineînțeles dacă pe noi ne-ar depăși aceste probleme și ar trebui elaborate noi legi.

Eu am de ridicat trei probleme. În primul rând, s-a spus în comunicat că au

Continuare în pagina 6

Urmare din pagina 5

fost reținute și anchetate persoane. Mai trebuie spus acolo „... și trași la răspundere penală cei care se fac vinovați de acte de violență împotriva populației, instituțiilor etc.". Cred că ar trebui completat cu așa ceva.

Din păcate, în opinia publică s-a vehiculat ideea că au fost reținuți și arestați copii de 12-14 ani și se pare că nu ar strica să arătăm că organele de urmărire penală vor verifica cu toată atenția și vor trimite în judecată numai persoane responsabile, iar copiii între 12 și 14 care nu răspund penal vor fi eliberați, ca și cei între 14 și 16 ani care au acționat fără discernământ. Este foarte important să se știe că acești copii vor fi eliberați.

Domnul Doru Ursu: Din 51 copii, 18 sunt internați și 33 au fost predați familiei.

Domnul Teofil Pop: În al doilea rând, s-a arătat că se cere elaborarea unei legi a presei. Cui cereți?

Domnul Petre Roman: Nu ați înțeles. Spunem așa: „ ... își propune drept prioritate promovarea către Parlament a legii presei".

Domnul Teofil Pop: Vreau să vă spun că proiectul de lege a presei este gata.

Domnul Petre Roman: Nu știu dacă prevedeți pedepse pentru instigare și calomnie!

Domnul Teofil Pop: Ar trebui insistat pe ideea că Guvernul va lua măsuri pentru întărirea organelor de ordine și pază, pentru asigurarea în viitor a apărării ordinii și legalității.

Domnul Vasile Baltac: În ultimele 4 zile am fost în Coreea de Sud, într-una din zile a fost o demonstrație la fel de violentă ca și aceasta – 15.000 de studenți au atacat guvernul. În 5 ore ei au fost neutralizați fără un glonț. Au niște forțe de restabilire a ordinii bine pregătite și antrenate. Eu propun ca gloanțele să fie folosite împotriva oamenilor înarmați care atacă populația – rog ca acest lucru să nu se scrie în declarație.

Domnul Victor Surdu: Nu înseamnă că declarația guvernului pune cruce încercărilor de mitinguri, manifestații...

Domnul Petre Roman: Ideea e următoarea: „Guvernul nu va mai permite nici un fel de acțiuni și manifestări în afara cadrului legal".

Domnul Mircea Angelescu: Eu, personal, v-aș ruga să revedeți aprecierea cu privire la „acțiuni de tip neofascist"; mi se pare că ar fi prea mult să introducem, vizavi de o acțiune ai cărei promotori îi cunoaștem, aprecierea „acțiune de tip neofascist". Este o treabă foarte serioasă, ne va crea probleme pe plan intern și extern și nu corespunde realității, după părerea mea.

Domnul Petre Roman: Când spuneți că nu corespunde realității, pe ce vă bizuiți? Eu mă bizui pe niște lucruri clare, de exemplu: propaganda de tip neofascist descoperită în țară în două sedii, au fost niște organizări concrete. De ce considerați dumneavoastră că aceste acțiuni au fost întâmplătoare când ele aveau tentă de organizare?

Domnul Mircea Angelescu: De la faptul că au ajuns să fie organizate până la a avea un caracter neofascist este o distanță.

Domnul Petre Roman: S-a spus de tip neofascist.

Domnul Mircea Angelescu: Domnule prim-ministru, vorbele sunt vorbe și în acest domeniu ele au greutate foarte mare.

Domnul Petre Roman: Știți că se vorbește de acțiuni neofasciste în Italia, RFG, Franța...

Domnul Mircea Angelescu: Am eliberat în luna ianuarie toată scursoarea societății pentru că nu puteam să-i ținem în pușcărie și această scursoare s-a adunat și a dospit în Piața Universității și în fața slăbiciunii noastre, pe care, domnule prim-ministru, nu vreau să o calific, s-a manifestat cu o violență extraordinară. De la a ne lăsa înșelați de faptul că slăbiciunile noastre au fost foarte activ folosite și s-au produs distrugeri și până la a ajunge la aprecierea acțiunii mi se pare a fi o problemă.

Domnul Petre Roman: Aș pune o întrebare: de ce nu au atacat magazinele? Au atacat Poliția Capitalei, Ministerul de Interne, Televiziunea și Palatul Telefoanelor. Vă rog să-mi explicați acest scenariu. Dacă nu este de tip neofascist!

Domnul Mircea Angelescu: Această hoardă de oameni, scoși din închisori...

Domnul Petre Roman: Această hoardă de oameni a fost capabilă să gândească asemenea scenariu?!

Domnul Mircea Angelescu: Niște criminali mi se pare că primul loc la care se duc să se răzbune este asupra poliției.

Domnul Gelu Voican: Această scursoare a fost folosită, domnule ministru!

Domnul Anton Vătășescu: Ei au fost unelte, nu organizatori!

Domnul Petre Roman: Sigur că au fost unelte, asta am și spus-o.

Domnul Mircea Angelescu: Domnule prim-ministru, asta putem să spunem ulterior. Eu nu spun ca în cursul cercetărilor să nu rezulte faptul că avem de-a face cu organizare neofascistă?

Domnul Petre Roman: Eu nu am spus că este organizare fascistă, am spus că este organizare de tip neofascist.

Domnul Mircea Angelescu: Este prematur, domnule prim-ministru.

Domnul Gelu Voican: Un legionar din sudul Franței a dat un interviu într-un ziar din Budapesta în care declară clar că a reorganizat celule și structuri în România.

Domnul Petre Roman: Este o chestiune pe care eu cred că totuși nu putem să o trecem cu vederea.

Domnul Sergiu Celac: Reacțiile în străinătate sunt foarte violente, exprimate de cercuri interesate, în plimbare aici. Trebuie să vedem atent formularea.

Domnul Ioan Folea: Domnul președinte Iliescu a afirmat acest lucru la televizor și nu putem da înapoi.

Domnul Petre Roman: Am putea da înapoi dacă am avea elemente de contrazicere.

Domnul Victor Stănculescu: Continuă să se transmită detalii multe de la procesele care sunt în curs prin televiziune și radio – dacă nu la nivel central, dar pe plan local da – și este una din problemele pentru care și astăzi armata are multe rețineri să tragă, pentru că se spune tot timpul că armata a tras.

Domnul Petre Roman: Acest aspect cu caracter psihologic nu poate fi scăpat din vedere. Scenariul cu privire la intervenția armatei cu foc este foarte clar: dacă se atacă unități militare foc fără somații, la picioare, dacă se atacă alte obiective, în momentul când s-a încercat pătrunderea în obiectiv – foc de avertizare și la picioare. Acesta este scenariul, este fundamentat legal și trebuie explicat. Dacă vreți, în comunicatul nostru putem spune.

Domnul Victor Stănculescu: Nu e cazul.

Domnul Petre Roman: Sunteți de acord cu această formulare a comunicatului?

De acord.

Ședința s-a încheiat la ora 17,00.

Istoria se repetă

În anul 1944 Armata Roșie și Internaționala Comunistă, desființată pasămite, aduc în România, nu pe tancuri ci în limuzine ZIL, doi emisari ai Moscovei, Ana Pauker și Vasile Luca. Cei doi acceptă să coabiteze la conducerea Partidului Comunist Român cu Gheorghe Gheorghiu-Dej, din interior. Această împrejurare a fost percepută în opinia publică și exprimată în folclorul de partid prin lozinca des strigată în anii '45-'46: «Ana, Luca și cu Dej bagă spaima în burgheji». Toți trei erau comuniști internaționaliști și marxist-leniniști «de nădejde». Ana Pauker era evreică, Vasile Luca ungur sau evreu ungur, Gheorghe Gheorghiu-Dej român*. La 23 August 1944 Partidul Comunist presupus român avea sub o mie de membri din care mai puțin de o treime români, peste două treimi fiind evrei, maghiari și alți alogeni*. Au construit împreună cei trei corifei socialismul timp de câtiva ani buni, după care Gheorghiu-Dej a marginalizat-o pe activista internaționalistă Ana Pauker și l-a băgat la pușcărie pe Vasile Luca, parcurgând în douăzeci de ani drumul de la internaționalismul comunist la național-comunism. Sfârșitul primului act, cortina cade pentru o pauză de 25 de ani.

Actul II, evenimentele din 1989, Revoluția Română, după cum vrem, iar timpul va decide, ne aduc în prim plan din nou trei protagoniști, doi foști comuniști internaționaliști reciclați în adepți ai capitalismului globalist și un național-comunist. Primii doi sunt evrei*, Silviu Brucan a servit de la început și până la sfârșit regimul comunist optând pentru aripa internaționalistă, Petre Roman s-a plasat în aripa reformist-internaționalistă. Cel de-al treilea protagonist, Ion Iliescu, a parcurs și el în partid drumul deschis de Gheorghiu-Dej, de la comunismul internaționalist la național-comunism. Cei trei au fost, și credem că mai sunt, comuniști «de nădejde», dar care operează în tranziția de neînlăturat de la socialism la capitalism, adaptându-se la noul mediu. Cel puțin unul din cei trei a fost adus în ziua de 22 decembrie 1989 la sediul Comitetului Central de același ZIL acum modernizat, al ambasadei sovietice și nu de Armata Roșie ci de agenții KGB. Spre deosebire de anul 1944, Partidul Comunist Român avea în 1989 aproape 4 milioane de membri și putea conta pe câteva zeci de mii de «cadre» ale Securității și un mare număr de colaboratori și informatori ai aceleiași Securități. După câteva luni de la preluarea puterii, Silviu Brucan se retrage sau este eliminat din triumviratul de conducere, Petre Roman își dă demisia, este mai degrabă demis, la mai puțin de doi ani după decembrie 1989. Ion Ilici Iliescu, după ce zdrobește opoziția partidelor istorice, atât prin alegeri democratice cât mai ales prin represiune directă (Piața Universității), folosește cu succes atât aparatul de partid (comunist) cât și Securitatea reciclată în SRI și își consolidează puterea prin eliminarea celor doi foști parteneri comuniști deveniți globaliști și reformiști.

Unul dintre ei a fost marginalizat, timpurile s-au schimbat, el devenind un modest politolog-comentator, al doilea a pierdut șefia propriului partid, fiind garat pe linia moartă de senator.

Istoria s-a repetat după 45 de ani în condiții schimbate și cu actori noi. În 1964, după 20 de ani de trecere de la comunismul internaționalist la național-comunism, de la dominația absolută a URSS asupra României, la vasalitate în cadrul Pactului de la Varșovia și CAER, Gheorghe Gheorghiu-Dej părăsește scena în favoarea lui Nicolae Ceaușescu. Acesta își proclamă independența formală față de puterea suzerană dar rămâne în realitate vasal imperiului comunist, punându-și în practică timp de un sfert de secol ideile național-comuniste. Cum va evolua în viitorul apropiat țara noastră? Vom fi martorii repetării în continuare a istoriei, în condițiile schimbate ale timpului nostru? Vom avea puterea să întrerupem seria evenimentelor aparent fatală, și să evităm un nou hiatus istoric? Viitorul prin noua generație ce se ridică va da răspuns acestor întrebări.

Nicolae Crăciun

* *«Gândirea politic corectă» la mare preț în Occident, ocolește informațiile privind originea etnică, acestea fiind considerate inutile, ba chiar nocive. Ne luăm libertatea de a nu gândi «politic corect».*

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **Căldură mare, dragi concetățeni!** Unora li se suie rău de tot căldura la cap, și atunci, din creierii lor în fierbere, ies emanații care mai de care mai ciudate. • Bunăoară, senatorul PDSR Adrian Păunescu, frământat de problema vitală a „dreptului egal la spermă" al vacilor, a adus acest subiect în Senat, formulând o interpelare de neuitat în forul suprem al aleșilor neamului. • Încins peste măsură, vulcanicul poet a denunțat în fața Senatului „abuzurile în materie de spermă pentru vaci" de care se face vinovat domnul Vaida, căpetenie a Direcției Strategii și Politici în Zootehnie, din Ministerul Agriculturii. • Simțind față de vaci o „frățească solidaritate naturală, cenzurată de o firească invidie a categoriei umane" senatorul PDSR cere să fie luată „din mâinile celor ce se autofavorizează (ca să nu zic «autosatisfac») puterea de a decide numărul și soarta vițeilor de mâine!" • Remarcabila cuvântare a senatorului s-a încheiat cu îndemnul „Dați bovinelor dreptul natural de a-și hotărî în mod corect și cornut viitorul!" • Nu putem să nu ne gândim că în acele clipe fierbinți în care domnul Păunescu își rostea alocuțiunea, deasupra peisajului dezolant al circumvoluțiunilor creierului său, în vuiet năprasnic de simun, răsunau probabil numele neaoșe pe care le poartă cu mândrie domnii Bivolaru, Văcaru, Văcăroiu, distinși membri ai partidului de guvernământ.

• **Apropo de chestii neaoșe,** am aflat cu bucurie secretul potenței nemaivăzute a tinerilor noștri săteni, care, după un păhărel, două, zece de tărie, purced voinicește la atac și violează cu curaj diverse babe pe care soarta nemiloasă li le scoate în cale. • Secretul constă în mâncatul cu constanță al mămăligii (care, după cum bine se știe, nu explodează, dar aflăm cu bucurie că are alte consecințe mult mai plăcute). • Într-adevăr, la prima ediție a Salonului Natura-Vita din București, care a avut loc săptămâna trecută, specialiștii în „medicină alternativă", au declarat că „mămăliga e un afrodiziac, și încă unul foarte bun". • Așa că, domnilor, aveți grijă să cereți nevestelor ca zilnic să vă servească afrodiziacul național, eventual însoțit de niscai sărmăluțe (dacă vă dă mâna) și poate și de un păhărel din acel vin negru, pe eticheta căruia un întreprinzător isteț a scris cuvintele „viagra săracului". • Și te mai miri că românul nu dă buzna la farmacie să cumpere viagra! Păi, când are în dotare asemenea tezaure, ce să mai dea bani pe medicamente?

• **Senatorul PDSR Antonie Iorgovan** este cunoscut și sub apelațiunea binemeritată de „părintele Constituției" (știți dumneavoastră care Constituție, aceea care nu *garantează* ci numai *ocrotește* proprietatea, și anume ocrotește cu ghearele și cu dinții proprietatea pe care noii îmbogățiți au dobândit-o prin mijloace mai mult sau mai puțin misterioase, dar în nici un caz proprietatea pe care statul și uneltele sale au furat-o victimelor naționalizării și altor confiscări abuzive). • Ei bine, „părintele" acelei bine gândite Constituții s-a supărat foc pe altă personalitate a Dreptului de tip pedeserist, și anume chiar pe doamna Stănoiu, cogeamite ministru al justiției. • Mare frăsuială în sânul partidului de guvernământ; președintele Comisiei juridice și de disciplină a Senatului, domnul Roibu (PDSR) e foarte indignat că „părintelui" i-a trecut prin minte să inițieze o moțiune la adresa ministrului numit de marele partid. • Păi, unde-i disciplina, dom'le? • Domnul Roibu s-a indignat atât de tare, încât au început să-i iasă pe gură diverse adevăruri supărătoare: nici mai mult nici mai puțin, președintele Comisiei de disciplină a afirmat că domnul Iorgovan „își continuă presiunile în favoarea rezolvării intereselor propriei clientele". • Gura păcătosului adevăr grăiește. • Domnul Roibu agravează cazul învinuindu-l pe avocatul Iorgovan de acte care „tind către trafic de influență". • Sfântă naivitate! Păi de-abia acum remarcă domnul cu pricina aceste obiceiuri demult încetățenite în practica politicienilor noștri? • De câte ori n-au zbierat ziarele ca din gură de șarpe că legislativul favorizează afacerile proprii (mai ales atunci când acestea erau puse pe numele nevestelor)? • Câți parlamentari nu exercită în același timp o profesiune pe care o favorizează tacit, prin presiuni fățișe sau furișe? • Ferice de clienții avocaților care sunt în același timp și parlamentari. • Plătesc ei mult, dar face! • Cât despre cearta dintre cele două personalități marcante PDSR, nu ne încearcă nici o grijă: corb la corb nu-și scoate ochii.

• **Domnul Băsescu,** a cărui ascensiune către culmile puterii pare de neoprit, se dă viguros în stambă cu diverse acțiuni și declarații, care de care mai populiste. • După ce a declarat, cu eleganța sa binecunoscută, că pe el nu l-au ales primar câinii, ci oamenii (bănuiesc că dacă l-ar fi ales câinii, la ora asta așteptam eutanasierea într-o cușcă din marginea Bucureștilor), a organizat o megadistracție pentru oamenii care l-au ales, așezând pe spațiul verde de lângă „Casa Poporului" cogeamite bâlciul, cu scrâncioabe, călușei și alte aparate de distrat poporul. • Noroc că poporul nu e pretențios (nici la alegerea primarului, nici la distracții), că altfel s-ar fi ales primarul cu câteva ouă clocite după ceafă cu ocazia vizitei pe care a făcut-o în susnumitul bâlci. • Aparatele erau destul de rudimentare, astfel încât cei care intrau în ele ieșeau cu o vagă senzație de chelfăneală; totul era prost dar scump, așa încât, după câteva ceasuri de distracție, plecai acasă cu picioarele pline de vânătăi și cu portofelul plin de vânt. • Dacă l-ar fi ales câinii pe domnul Băsescu, cu siguranță că, după așa o distracție, s-ar fi găsit câțiva care să-i aplice o binemeritată corecție în zona pantalonilor.

• **În celebrul roman „1984" de Orwell,** funcționarii de la „Ministerul Adevărului" falsificau în fiecare zi istoria, aranjând astfel faptele trecutului încât să corespundă cu interesele prezentului. • La noi, Ministerul Informațiilor Publice se străduiește din greu să-și merite porecla de „Ministerul Dezinformării Publice". • Într-un cotidian central, au apărut date despre un raport, de uz intern, destinat exclusiv guvernului, raport care prezintă imaginea guvernului, așa cum se reflectă ea în presa scrisă românească. Raportul este axat pe analiza presei din perioada 31 mai – 6 iunie 2001. • Documentul pune negru pe alb concluzii asupra unor adevăruri de care suntem conștienți de multă vreme: Guvernul are o imagine puternic negativă, oamenii politici ai zilei nu au o imagine mai bună, presa își focalizează criticile asupra Justiției și asupra ministrului ei; Justiția apare în ziare ca fiind „subordonată intereselor politice și clientelare", iar activitatea ei este percepută ca „funcționarea unui sistem sancționator ce perpetuează injustiția pe baza «intereselor de clan» ce au penetrat instituțiile statului". • Guvernul și Puterea sunt învinuite constant de „satisfacerea intereselor clientelare, arondarea Justiției la interese politice și clientelare, încălcarea principiului separației puterilor în stat, inconsecvență și incoerență, amânarea reformei economice, abuzuri și corupție". • Imaginea partidului de guvernământ este afectată de „satisfacerea intereselor clientelare, conglomerat amorf de interese, interese conjuncturale, aroganță, dublu discurs, reflexe antidemocratice". Raportul este pur și simplu devastator. El este încununat de câteva sugestii menite să corecteze imaginea perfect negativă a Puterii în presă. • „Ministerul Dezinformării Publice" sfătuiește guvernul să limiteze comunicarea directă cu reprezentanții presei, făcând apel mai cu seamă la purtătorii de cuvânt. • Premierul este sfătuit să se expună la media doar când poate să facă cunoscute „acțiuni ce denotă fermitate și intervenții corectoare" (adică aproape niciodată, am spune noi). • Cât despre corectarea situației dramatice a Justiției, ministerul cu pricina a găsit o soluție de-a dreptul genială: „Distragerea atenției opiniei publice de la problemele din Ministerul Justiției". • Aferim! La chestia cu distragerea politicienii noștri sunt adevărați maeștri: la ce altceva au servit tiribombele cu lupta împotriva magazinelor cu haine la mâna a doua, eutanasierea câinilor vagabonzi, eradicarea tarabelor, stârpirea hoților de mașini, hingherirea blatiștilor de pe tren etc.? • Până și celebra învinuire a fostei guvernări (de către actuala guvernare) că a sfeterisit 200 de milioane de dolari, s-a fâsâit pe tăcute, fără ca cineva să aducă vreo dovadă în sprijinul acestei afirmații incendiare.

• **Facem un apel către cititorii acestui ziar** (despre care suntem convinși că nu sunt cine știe ce bogătani) să dea câte puțin din puținul lor pentru a ajuta un biet parlamentar (nu mai știm exact al cărui partid, întrucât domnia sa, pe fluviul învolburat al intereselor, a poposit în porturile a diferite partide; bănuim că, întrucât acum este la putere un anumit partid, și dumnealui face parte din el, adică din PDSR). • Este vorba de sărmanul domn Triță Fănită, supranumit «regele grâului», care, în lipsurile în care se zbate, n-a mai avut posibilitatea să plătească întreținerea la apartamentele pe care le posedă într-un bloc din Panduri. • Astfel încât, din cauza datoriilor (19.020.378 lei plus o penalizare de aproape 3.000.000 și 4.533.003 lei și o penalizare de aproape 700.000 lei) blocului i-a fost oprită apa caldă. • Fraților, dacă noi toți cei 23 de milioane de locuitori ai României vom da fiecare câte un leu pentru domnul Triță Fănită, (iar cei cu pensii de peste 700.000 lei poate vor da chiar câte doi lei) dumnealui își va putea plăti aproape întreaga datorie la bloc, iar bieții nefericiți de colocatari vor putea și ei să facă un duș pe căldurile astea toride. • Astfel situația, care ar putea fi caracterizată ca fiind de-a dreptul împuțită, se va ameliora considerabil. • Iar noi, contribuind fiecare cu numai o sumă modică, ne vom putea bucura sufletul cu mângâierea de-a fi ajutat un semen la nevoie.

• **Văzute la Târgul de carte Bookarest 2001:** la un stand scria pe perete: *Cei mai buni prieteni ai omului, cartea și câinele, eutanasiați!* • Iar la closetele fără clanțe, fără hârtie dar cu apă pe jos (în stil românesc), pe ușă scria: *Give piss a chance* (Dați pipiului o șansă), remember melancolic al celebrei lozinci *Give peace a chance* (Dați-i păcii o șansă). • Nu cred că autoarea inscripției era femeia de serviciu în halat murdar și papuci, care se odihnea lângă closet, sprijinindu-se într-o mătură și privind visător la băltoacele de pe pardoseală.

• **Sindicaliștii de la Reșița** protestează împotriva încuscririi între economia de piață capitalistă și cea neaoșă, sferto-capitalistă. Furându-și singuri căciula, ei strigă îndurerați: „Hoții, hoții!"

Telegrafist

• **Prestigiosul Financial Times** a publicat la 30 mai a.c. un articol sever la adresa guvernului României. În articol se arată că dacă guvernul nu reuşeşte să rezolve problema copiilor abandonaţi, Comisia pentru afaceri externe a Parlamentului European ar putea să suspende negocierile de aderare a României la UE.

În proiectul de raport al comisiei se arată că România se află departe de momentul aderării, bugetul adoptat se bazează pe ipoteze prea optimiste care ar putea submina reformele şi stabilitatea economică, corupţia nu e suficient combătută, România poate pierde 100 milioane de euro din fondurile de preaderare din cauza incapacităţii de a cheltui aceşti bani, iar negocierile nu s-au putut încheia decât la 6 din cele 31 de capitole. Raportorul Parlamentului European pentru România, baroana Emma Nicholson de Winterbourne consideră că banii plătiţi de occidentali pentru adopţii îi face pe oficialii români să încurajeze abandonarea minorilor în orfelinate.

Legăturile strânse între oficialii guvernului şi agenţiile pentru adopţie sunt de natură să agraveze problema. În articol se mai arată că guvernul, monocolor şi compus din foşti comunişti, a trimis semnale confuze privind reforma şi privatizarea. Articolul a fost primit cu strigăte de protest din partea guvernului, care s-a pus pe lămuriri şi explicaţii deşi ar fi mai bine să se pună pe treabă.

• **Îl credem pe Vadim Tudor** numai atunci când vorbeşte despre foştii şi actualii săi tovarăşi comunişti. Iată ce spune «tribunul» despre Iliescu şi Năstase: «... nişte cameleoni politici, fără nici o credibilitate nici pe plan intern, nici pe plan extern, ei fiind doi activişti care nu se pricep la nimic şi care, de dragul intrării PDSR în anacronica Internaţională Socialistă, sunt capabili să sacrifice un întreg popor». Iliescu este un «fost secretar al CC al PCR» care nu poate conduce ţara acum «mai bine decât a condus-o acum zece ani şi atunci, şi acum, numai vorbe, vorbe, vorbe, o polilogie interminabilă, cu aceeaşi limbă de lemn pe care numai gaterul pensiei o mai poate opri». Năstase este «un histrion foarte bine calculat, care şi-a urmărit planurile de mărire, pas cu pas, încă din tinereţe... Năstase îl tratează pe Iliescu ca pe un tată-socru, care i-a dat ca soţie jumătate din împărăţie. În realitate, sub aparenţa unei obedienţe mieroase, junele Năstase îl urăşte pe părintele său politic şi numără în gând câte zile au mai rămas până când va da marea lovitură a vieţii sale şi îi va lua locul». PDSR «este un partid format din deşeurile reciclate al PCR-ului... nu are nimic cu social-democraţia, ci încearcă să aplice un fel de perestroikă balcanică, pe fondul acumulării unor averi cât mai mari şi mai rapide». Guvernul actual este «prost ales, fără program şi fără recunoaştere internaţională».

• **Regimul comunist** din Coreea de Nord a fost obiectul vizitei unor parlamentari români. Ne întrebăm ce interes sau simpatii poate avea România faţă de o dictatură comunistă mai cruntă decât aceea a lui Ceauşescu. Şeful delegaţiei, parlamentarul PRM Gheorghe Buzatu, a avut puţine motive pentru a elogia gazdele, a găsit totuşi unul: «arhitectura nord-coreană, clădirile din capitala ţării sunt de primă clasă». În întunericul coreean trebuie să cauţi cu lumânarea ceva de lăudat.

• **Sabin Gherman**, autorul glumei regionale «M-am săturat de România», a declarat la Bistriţa cu ocazia inaugurării sediului regional al Fundaţiei «Transilvania Banat-Sieben Burgen» că aceasta se va transforma în curând în partid politic. Viitorul mare partid politic mai are încă două sedii regionale, la Braşov şi Timişoara. Începutul este greu, iar începutul unei prostii este şi mai greu.

• **Radu Vasile,** celebrul premier cal troian al PD în PNŢCD şi-a dat în sfârşit arama pe faţă. Ales împreună cu ciracul său Sorin Lepşa pe listele Partidului Democrat, a hotărât fuzionarea partidului său de buzunar, Partidul Popular din România, cu PD.

• **Rezerva valutară** a crescut în luna mai cu 149,8 milioane dolari ajungând la 3,03 miliarde dolari în valută şi echivalentul a 898,4 milioane dolari în aur.

• **Salariul mediu net** a fost în aprilie de 3.025.138 lei, în creştere cu 7,3% faţă de luna martie. Această substanţială creştere se explică prin primele din profitul net acordate pentru exerciţiul anului precedent, prime de Paşti etc. Cele mai mari venituri nete le-a înregistrat sectorul bancar, cu 9,8 milioane, cele mai mici industria pielăriei şi a încălţămintei cu 1,7 milioane lei.

• **Ovidiu Muşetescu,** mai marele privatizării, a fost în 1989 secretarul de partid al Uzinelor 23 august, cu care ocazie a sudat porţile uzinei pentru ca muncitorii să nu iasă în stradă pentru a-l da jos pe Ceauşescu. Aflăm aceasta din articolul lui Marius Oprea publicat deunăzi de România Liberă. La noi ca la nimeni, secretarii de Partid (Comunist) fac privatizarea.

ÎNTRE REPUBLICĂ ŞI MONARHIE

De curând Majestatea Sa Regele Mihai I a acceptat invitaţia Preşedintelui Ion Iliescu de a vizita galeria de artă românească aflată în Palatul Regal şi de a lua parte împreună cu membri ai familiei regale la un dejun în Palatul Cotroceni. Echivocurile ce rezultă atât din invitaţie cât şi din acceptarea ei nu sunt puţine. Recunoaşte Ion Iliescu legitimitatea monarhului şi a monarhiei, legitimitate care lui însuşi îi lipseşte? Acceptarea invitaţiei este recunoaşterea de către Rege a formei de stat republicane? Care este statutul pe care regimul republican neo-comunist este dispus să i-l acorde Regelui? Cum se raportează regimul de la Bucureşti la declaraţia Regelui făcută în 1948 după care abdicarea este nulă, ea fiind impusă prin forţă? Până acum situaţia era clară, republica comunistă nu recunoştea legitimitatea regalităţii, Regele era denumit «fostul monarh», cetăţenia română îi fusese retrasă, Regele era exilat. După acceptarea invitaţiei, care i-a fost adresată Majestăţii Sale Regele Mihai I, (formularea ex-rege a fost abandonată) precum şi a invitaţiei de a-şi stabili reşedinţa în ţară, ne aflăm în situaţia ambiguă de a avea în acelaşi timp un preşedinte de republică şi un rege care nu-şi contestă unul altuia calitatea dar nici nu şi-o recunosc reciproc, ceea ce în logica curentă este un paradox. Motivările acestei apropieri sunt, pentru Ion Iliescu, necesitatea intrării în normalitate, iar pentru Johnatan Eyal, consilierul Majestăţii Sale, schimbarea mentalităţii preşedintelui Iliescu. Credem că motivele celor două părţi nu sunt convingătoare, interesele au fost decisive în această înţelegere. Ion Iliescu este la ultimul său mandat şi un acord cu Casa Regală nu-i dăunează, popularitatea monarhiei nedepăşind circa 15% după sondajele de opinie. Totodată actualul Preşedinte contează pe o fărâmă de legitimitate pe care ar prelua-o de la Casa Regală prin normalizarea relaţiilor cu aceasta. Regele, care nu a revenit în ţară în timpul Revoluţiei sau imediat după, de teama lichidării fizice, se poate întoarce acum într-o relativă siguranţă, plătind pentru aceasta preţul coabitării, un compromis considerat acceptabil. Gestul regal, de după dejunul de la Cotroceni, vizita în satul Nucşoara la Elisabeta Rizea, supravieţuitoare a grupului de luptători regalişti şi anticomunişti, arată că opţiunile monarhului au rămas aceleaşi şi sunt destule semne că nici cele ale lui Ion Iliescu nu s-au schimbat.

De la 23 august 1944 între Partidul Comunist Român şi Regele Mihai I s-a dus o luptă surdă, pentru preluarea puterii de către noul regim ce se anunţa, de cealaltă parte pentru supravieţuirea Statului Naţional Român aşa cum el existase timp de aproape un secol. Partidul Comunist a preluat puterea, a lichidat Monarhia şi Statul Naţional Român cu ajutorul Armatei Roşii care ocupa ţara. Astăzi confruntarea reîncepe între regimul neo-comunist la putere, urmaş al Partidului Comunist Român, care a menţinut republica instaurată cu sprijinul imperiului moscovit şi acei români care se pronunţă pentru revenirea la Statul Naţional Român şi monarhia constituţională aşa cum au fost ele instituţionalizate prin Constituţia din 1923.

NH

Editor: **Editura Vremea**, înregistrată la Registrul Comerţului sub nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 Bucureşti.
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
Directorul publicaţiei: **Nicolae Henegariu**
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Bogdan Rădulescu
Corneliu Tomescu
Corespondenţi externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Şerban Manu (Paris)
Secretariat: **Anda Simian**
Tiparul: **S.C. Tipografia Cassandra**
ISSN – 1454-2579